

תיקון הכללי- האתר הרשמי

ראשי « מאמרי התחזקות » סיפור חזק על הרב קרליבך- סיפור אישי שלא נכתב בשום ספר עדיין...

סיפור חזק על הרב קרליבך- סיפור אישי שלא נכתב בשום ספר עדיין...

לולי תורתך

סיפור אישי אמיתי, חזק ביותר !!!!

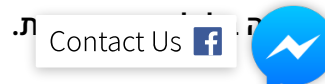
קצת ארוך אבל אסור לוותר !!

נולדתי בליל חג השבועות. קראו לי ישראל, גם על שם עם ישראל שנהיה לעם ביום הזה וגם על שם הבעל-שם-טוב הקדוש שנפטר ביום הקדוש הזה. ברגע האחרון, החליט אבא, להוסיף לי גם את השם דוד, על שם דוד המלך שנולד ונפטר ביום הזה. אבל מהיום שנולדתי, דבק בי כינוי החיבה – לולי.

נולדתי כבן יחיד אחרי שש בנות, למשפחה חרדית. אבא שלי הוא תלמיד חכם עצום. יהודי שכולו תורה. אי אפשר היה לתאר את האושר שלו כשזכה לבן אחרי שש בנות ועוד אחרי כל כך הרבה שנים. ההורים שלי השקיעו בי את כל נשמתם. הייתי משוש חייהם ובבת עינם. מהאחיות שלי, שרוכנ היו גדולות ממני בכמה שנים טובות, למדתי לצייר ולנגן. ובתור ילד צעיר כבר ניגנתי וציירתי כוונתיק ומומחה.

הילדות שלי זכורה לי כחווייה אחת מתוקה של משפחתיות, חום ורוחניות.

כשחגגתי יום הולדת 12, החלו הדיונים על בר המצווה. הייתי בן יחיד וזו הייתה בר המצווה היחידה של המשפחה שלא תכננה להחמיץ אף פרט. השאלה החשובה באמת הייתה: מה תהיה דרשת בר המצווה. נושאים עלו וירדו, מערכות שלמות נפסלו, עד שאמא הציעה הצעה שאי אפשר לסרב לה: שאדבר על הסוגיה המסובכת שאבא למד בזמן הלידה. שכן היא מסרה את הנפש ללכת לחדר לידה לבד, כדי לא לבטל אותו.

אבא לא התלהב: "זו סוגית 'בר פדא'. זו סוגיה מסובכת, לא מתאימה לגיל 13 וגם לא בטוח שהציבור יתעניין בזה".

אבל אמא לא ידעה לקבל לא. היא החליטה ומבחינתה זה היה סוף פסוק. "אתה תלמד עם לולי את הסוגיה עד שהוא ידע אותה ישר והפוך, אני בטוחה שהוא כבר ימצא מה לחדש".

התחלנו ללמוד את הסוגיה, זו סוגיה מאוד קשה, אבל עם אבא שום דבר לא היה קשה. זו הייתה חוויה מרתקת. למדנו כל יום שיעורים. כל הבית הפך להיות בר פדא. אחרי שסיימנו ללמוד את הסוגיה, העליתי על הכתב כמה קושיות ותירוצים שהתחדשו לנו במהלך הלימוד – והנה, הייתה דרשה לתפארת, בדיוק כמו שאמא רצתה.

כל הסיפור הזה, הוא הקדמה למנהג שהתחיל משנת בר המצווה. מאז, בכל ליל שבועות, יום ההולדת שלי, הייתי יושב עם אבא בבית, ולומדים את הסוגיה של בר פדא. אמא הייתה נשאר ערה כל הלילה, מגישה קפה ועוגות כל חצי שעה, וצוהלת מאושר. לא עזרו הבקשות שלי ושל אבא שאנחנו רוצים ללמוד בבית המדרש ההומה. 'פעם בשנה אני צריכה את זה', היא הייתה אומרת ואנחנו מילאנו את בקשתה בשמחה ובאהבה גדולה.

המסלול שלי היה נראה מוגדר מראש. מעלה מעלה בדרך העולה בית א-ל. שלוש השנים של הישיבה קטנה עברו עלי בהתעלות גדולה. למדתי טוב, הקפדתי על קלה כבחמורה, הייתי חבר טוב ובן אוהב, חלום של כל אבא ואמא.

בשעות הפנאי שלי, בין הסדרים, הייתי משתעשע בתחביבים שלמדתי מהאחיות שלי. כשהייתי חוזר הביתה, הייתי מנגן בגיטרה של אחותי ושר שירי נשמה. גם את תחביב הציור לא שכחתי. הייתה לי מחברת סודית, בה הייתי מצייר קריקטורות של אנשים אותם הכרתי ביום-יום. לא יודע להסביר למה אבל זה היה נותן לי שקט נפשי. את המחברת שמרתי לעצמי. חשבתי שזה לא ראוי לבחור ישיבה לעסוק בכאלה דברים ובעיקר חששתי שהציורים שלי עלולים לפגוע באובייקטים אותם ציירתי. המחברת הזו הייתה נעולה היטב בארון שלי בישיבה, ורק בשעות הלילה המאוחרות, הייתי מוצא זמן להתפרק קצת ולהטמין את המחברת שוב עד להזדמנות הבאה.

הצוות בישיבה היה ממש מצוין, חוץ מאיש צוות אחד, שמהיום הראשון שהגעתי לישיבה לא אהב אותי. מכיוון שאותו איש צוות החזיק בתפקיד שהייתה לו השלכה על כל הבחורים בישיבה, היו לנו מדי פעם חיכוכים קטנים. הוא היה משוכנע שאני יהיר מדי, ואמר בכמה הזדמנויות ש"צריך להוריד לו את האף".

לאורך כל שנות לימודי בישיבה, על לא עוול בכפי, הוא נהג, איך לומר זאת בעדינות: פשוט להציק לי. מדי תקופה הייתי נאלץ לספוג ממנו הערות פוגעניות שהיו דוקרות אותי, אבל אני הבלגתי והמשכתי הלאה.

Contact Us

אני לא דאגתי. לא היה לי שום דבר 'לא חוקי' בארון. אבל פתאום 'נפל לי האסימון'. המחברת. הציורים. אוי ואבוי אם מישו נגע בה. רצתי במהירות לחדר, פתחתי את הארון, הרמתי את הספרים והניירות. הכל היה, חוץ מהמחברת.

נתקפתי בחרדה. אם הבחורים בישיבה ידעו על המחברת, זה יהיה אסון נורא. אני אבוד.

התחלתי לחשוב על תירוצים: אולי אני אגיד שזה של אחותי, אולי של חבר שלא לומד בישיבה, אולי כיוון אחר. אחרי תפילת שחרית בכוונה עצומה, התחלתי להירגע. לא עשיתי שום דבר רע. במקרה הכי גרוע תהיה לי קצת אי נעימות מהצוות שיִדעו שהמצוין של הישיבה מחזיק בתחביב סודי של ציור בשעות הפנאי. לא נעים, אבל גם בכלל לא נורא.

בחלומותיי השחורים ביותר לא דמיינתי מה הולך לקרות.

בשעת הצהריים נתלה פתק בלוח המודעות של הישיבה: "בשעה 16:00, מיד אחרי תפילת מנחה, שיחה חשובה לכל הבחורים. איש בל ייעדר".

במצב הנוכחי, איש לא יכל להרשות לעצמו להיעדר. גם ככה, המצב של כולם היה לא פשוט וצריך רחמי שמים מרובים.

את השיחה מסר מיוזענו, איש הצוות שמעולם לא אהב אותי.

"רבתי", הוא אמר. "אתם יודעים שפתחנו את כל הארונות. ואני חייב לומר שהיינו מזועזעים. כל הצוות של הישיבה, ממש היו בזעזוע. אין לך ארון שאין קללתו מרובה מחברו. מוכרחים לעשות חושבים, איך לתקן את מה שקורה כאן.

"אני אתן דוגמא. אולי הכי מזועזעת מכל מה שמצאנו. יושב בחור, שחושב שהוא בן עלייה, נחשב בחור מצוין, ואומר לעצמו: הרי חז"ל דורשים – אין צור כאלוקינו, שאין צייר כאלוקינו. נו, הוא הרי חושב את עצמו למדן, ואז אומר הבחור הלמדן לעצמו, הרי יש דין והלכת בדרכיו, וממילא – מה הוא צייר, אף אתה צייר. אז אני אעשה לעצמי גם כן איזה ציורים. וככה הוא יושב ומבטל את הזמן, ואם לא הייתי רואה לא הייתי מאמין, אפילו על בחור קל שבקלים, שיעשה כאלה שטויות והבלים ויצייר כאלו ציורים מטופשים. אני לא אגיד כאן שמות. כי זה לא העניין. אבל ברור שיש כאן שורש רקוב. ברור שזה בחור שיש בו חוצפה וגאווה וממילא התורה שלו לא שווה כלום. וממילא לא פלא שלא היה לו מה לחפש כאן בליל שבועות. הוא לא שייך למתן תורה, אין לו הבנה מה זה קבלת התורה. אולי יש לו עתיד בתור צייר באמריקה, אצל הגויים. בעולם התורה ודאי שאין לו מה

לחפש

Contact Us

ראשי הסתחרר, איבדתי לחלוטין את התחושה בגופי והרגשתי כאילו מישוהו היכה בי מכת מוות. ישבתי במקומי, מוכה הלם, כשכל חיי קורסים למולי כמגדל קלפים. עיגולים שחורים הופיעו מול עיניי והראש שלי נפל על הסטנדר בלי שהצלחתי להתנגד. התעוררתי רק כשהחברים טלטלו אותי לאחר שהסתיימה השיחה.

השעה הייתה ארבע ורבע. בצעדים כושלים צעדתי לעבר שורת המתלים, נטלתי את החליפה והכובע, ויצאתי הביתה. הייתי מבויש ומפוחד, נדהם והמום. שבור לרסיסים. מרוסק לחלוטין. הגעתי הביתה, חיוור כמת.

נשכבתי על המיטה, טמנתי את ראשי בכרית, ורק אז, פרצתי בבכי גדול.

מהר מאוד הגיעו האחיות, ואחריהן האמא, והסתכלו עלי בהלם מוחלט.

התקשרו עכשיו

אחרי ניסיונות כושלים לברר אתי מה קרה, הזעיקה אמא את אבא מהישיבה. אבא הגיע תוך דקות. הוא ניסה לדבר אתי, אבל אני לא הצלחתי להוציא את הראש מהכרית. אבא התחיל לבכות יחד אתי. הוא לא היה מסוגל לראות את לולי שלו, בבת עינו, משאת נפשו ומשוש חייו, מפרכס במיטה.

אבא היה הראשון להתעשת. הוא צלצל לראש הישיבה בה למדתי לבדוק מה קרה. האחרון השיב שהוא לא בישיבה, אבל יברר מה קרה, ויחזור אליו בהקדם האפשרי.

אחרי כמה דקות הוא חזר עם בשורות מרגיעות: "הכל בסדר. פשוט אחד מאנשי הצוות נתן שיחת מוסר בישיבה, וכנראה הוא לקח את זה קצת קשה. הכל בסדר ר' מאיר, זה יעבור בעזרת ה'".

אבל שום דבר לא היה בסדר. שעתיים בכיתי עד שכבר לא נשאר בי כוח. אמא לא משה ממיטתי אפילו לרגע.

'אתה רוצה לשחות, לולי? אני אביא לך מגבת רטובה?' אבל אני? אני נהייתי אפאטי לחלוטין. בהיתי בחלל

מהפה.

Contact Us

"מאיר", שמעתי את אמא אומרת, "תעשה לי טובה, דחוף, לך עכשיו לישיבה של לולי, ותברר בדיוק מה קרה. זה לא נשמע לי כל הסיפור הזה".

כתיבת סיפור חיים וביוגרפיה - מתנה לכל החיים

מודעה זו המומחיות שלנו. התקשרו עכשיו
לתאום מפגש ראשון חינם.
galileebooks.co.il

למידע נוסף

אבא לא חיכה אפילו שנייה. הוא רץ לישיבה, ואחרי שעה הוא חזר הביתה בסערת רגשות. מעולם לא ראיתי אותו ככה. אבא שלי, אציל הנפש, סמל הטוהר והעדינות, חזר רועד כולו, פניו אדומות ועיניו זולגות דמעות.

"רוצח! רוצח!" הוא סינן בזעם עצור. "גיהנום כלה והוא אינו כלה! מי התיר לו? רוצח! הוא רוצח כפשוטו! חשבתי שאני שולח אותו לישיבה, לא לבית מטבחים!"

אמא הביטה בו מבועתת ויצאה אתו החוצה לשמוע את הסיפור. שמעתי איך הוא מגולל בפניה את הזוועה כמו שהוא שמע אותה מהחברים שלי בישיבה. איך עמד יהודי, בתפקיד חינוכי, לפני 150 בחורים ושפך דם נקיים. תקע סכין בלבו של בנו יחידו, אהוב לבו.

איש הצוות ניסה להצטדק. הוא הסביר שלא אמר את השם, והיה משוכנע שאף אחד לא יבין, ואם חס ושלום קרתה תקלה, הוא מוכן לבוא ולהתנצל. אבל בשבילי זה כבר היה מאוחר מדי. אני הייתי מרוסק לחלוטין. שבור לרסיסים קטנים, אשר היו בלתי ניתנים לאיחוי.

התביישתי לצאת מהבית. התביישתי לפגוש חברים, או בני משפחה. ישבתי בחדרי, מהבוקר עד הערב, כשאני מעביר את הזמן בציור פרצופים משונים, ובנגינה בגיטרה של אחותי. הוריי השבורים, לקחו אותי למומחה עולמי שינסה לעזור לי. הוא רשם לי כדורים שיכולים לעזור. אבל אני לא הסכמתי לקחת אותם בשום אופן.

ביום אחד, ברגע אחד, ירדתי מאיגרא רמא לבירא עמיקתא. התהליך היה מהיר וכואב. מנער צעיר מלא שאיפות ותקוות, שעתידו הגדול לפניו, הפכתי לשבר כלי, שעתידו נחרב ונהרס בעודו באיבו.

העברתי חודשי ימי חיי, הפצע לא הגלד.

Contact Us

אותך ברעיון שעלה לי. יש יהודים של מתן תורה. ויש יהודים של מגילת רות. אתה מבין את העומק שיש כאן? יהודי של מתן תורה, זה דרגה גדולה מאוד. זה יהודי שלומד תורה יומם ולילה וקשור בכל לבו להקב"ה.

"אבל עם כל הגדולה שלו, הוא עדיין לא יכול להביא את המשיח. המשיח מגיע דווקא מיהודי של מגילת רות. זו תורה אחרת לגמרי. זו תורה שיכולה להביא את המשיח. המשיח מגיע דווקא מרות, כי דווקא רות היא שלימדה את כל עם ישראל, שאת ההשגות הגדולות ביותר מקבלים דווקא אחרי שדוחים אותך. אחרי שמבקשים ממך ללכת. לעזוב. לוותר.

"היא לימדה אותנו, שאם אתה חוזר שוב פעם – אחרי שהרחיקו אותך, אחרי שביישו אותך, ואתה דבק בכל זאת בתורה – התורה שלך הופכת להיות תורה של מגילת רות.

"קוראים לך גם דוד, נכון? אתה יודע שגם דוד המלך, משיח צדקנו, התמודד עם אותם קשיים. מאז שהוא נולד רק ביזו אותו והרחיקו אותו. אבל דווקא זה נתן לו את הכוח של הדבקות הכי עמוקה שיכולה להיות. אתה יודע, כולם חושבים ששבועות זה החג של היהודים ששייכים למתן תורה, אבל אני אומר לך שזה לא נכון. זה החג ששייך ליהודים של מגילת רות.

"אני מסתובב בעולם ורואה לצערי כל כך הרבה ילדים דחויים, כל כך הרבה נשמות אבודות, כמעט אף אחד לא יודע להפוך את הדחייה והאובדן הזה בכדי להפוך להיות יהודי של מגילת רות. רובם נדחים – והולכים לאבדון לצערנו. כמה נשמות אומללות יש בעולם", הוא פלט אנחה כזו שהגיעה מתוך הלב הגדול שלו והמשיך.

"אתה יודע, לולי", הוא אמר ברגש עז, "לפעמים אני חושב על המשיח. הוא יושב בשערי רומי ומחכה כבר לבוא. אבל כל יום הוא שומע תירוץ אחר. אין יום שלא אומרים לו: תבוא מחר. המשיח שומע תירוצים כבר אלפי שנים ועדיין לא מתייאש. הוא ממשיך לשבת בשערי רומי ולחכות שסוף סוף יקראו לו. דע לך, כשאדם חוזר אחרי שדחו אותו, הוא כבר חוזר בן אדם אחר... הוא לא מגיע מסיבות חיצוניות, הוא מגיע כי הוא באמת רוצה להגיע. הוא חוזר, כי הנשמה שלו אמרה לו לחזור. זה כוח שיש רק ליהודים של מגילת רות...

"אתה מבין לולי מה קורה כאן?" הוא שאל רטורית והמשיך. "יש יהודים שלא מקבלים בכלל הזדמנות. לא דוחים אותם אף פעם. הכל הולך להם כמו שצריך. הם יהודים של מתן תורה. אבל יש יהודים קדושים שמקבלים את ההזדמנות, דוחים אותם והם במקום לחזור, מתרחקים עוד יותר. לולי, אנחנו בחצי הדרך. קיבלנו הזדמנות להיות יהודים אמיתיים יותר, יהודים עמוקים יותר, יהודים של מגילת רות. יהודים שהם יהודים בגלל שהם באמת מאמינים בזה בכל לבם, ובאמת אוהבים בכל לבם, בלי שום נגיעה. אנחנו כבר לא עושים משהו בגלל הפחד של מה יאמרו, ומה יחשבו עלינו. עברנו את זה. עכשיו נשארה רק האמת הכי עמוקה שיש לנו בלב. רק היא תפעיל אותנו.

Contact Us

מחוק מאתר, לולי המתוק. עמוק עמוק. אבל אתה מבין את זה.

ואתה יודע, תמיד במגילת רות, הראשים נשמטים. אנשים נרדמים אחרי לילה ארוך של לימוד. אבל בשבילי כל מילה הייתה חיים חדשים. נעמי דוחה את רות. ורות? דבקה בה! נזכרתי איפה הייתי רק לפני שבועיים, נזכרתי בחבר הקדוש שלי, שנתן לי נשמה חדשה, נזכרתי בניגון השמימי שניגנו יחדיו, ולא עצרתי בעצמי. כשהגעתי למילים: 'ותאמר רות אל תפגעי בי לעזבך', התחלתי לקרוא את המילים במנגינה ששרנו על הטיילת. במנגינה של לולי תורתך...

זה ממש התאים לכל מילה. שים לב איך זה משתלב יפה עם המנגינה. "כי אל-אשר תלכי אלך, ובאשר תליני אלין – – – עמך עמי, ואלוקיך אלוקי. באשר תמותי אמות, ושם אקבר, כה יעשה ה' לי, וכה יוסיף כי המוות, יפריד ביני ובינך"... עד שאנשים התעוררו וקלטו מה קרה, כבר סיימתי את הפסוקים "שלי", והמשכתי לקרוא כרגיל.

אתה אולי תצחק, אבל מאותה שנה, בכל שנה שם בבית הכנסת של אבא שלי, הבעל קורא מנגן את הפסוקים האלו במנגינה הזו ששרתי באותו חג שבועות. הם כל כך נהנו מהרעיון, וגם ראו שזה מעיר את האנשים במגילה, אז הם פשוט אימצו את הרעיון...

סיפורתי חלקים מהתורה הזו בשיעורים שמסרתי בישיבות המכונות ברשעות 'ישיבות לנוער נושר'. ניסיתי להסביר בכל דרך אפשרית, שיש להם הזדמנות, שאין אותה לאנשים שלא עברו את הכאב שלהם. בכל פעם שיעלה לך ח"ו הכאב של הדחייה, הבושה, או כל רגש נוראי מהסוג הזה, שמישהו עשה לך בטעות או בכוונה, פשוט תיקח את זה להיות אדם אמיתי יותר. תשתמש בהזדמנויות האלה, שלא כולם זוכים להן.

אבל תתפלא, כמעט אף אחד לא רצה לשמוע לי. הם חשבו שאני אומר את זה כדי לעודד אותם. לא הצלחתי להיות אִתָּם בלב פתוח לצערי. לא היתה לי את הסגולה הנדירה שהיתה לר' שלמה קרליבך. יהודי של מגילת רות..

תגובות

0 השאירו תגובה

Contact Us

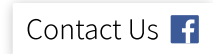
» פוסט קודם

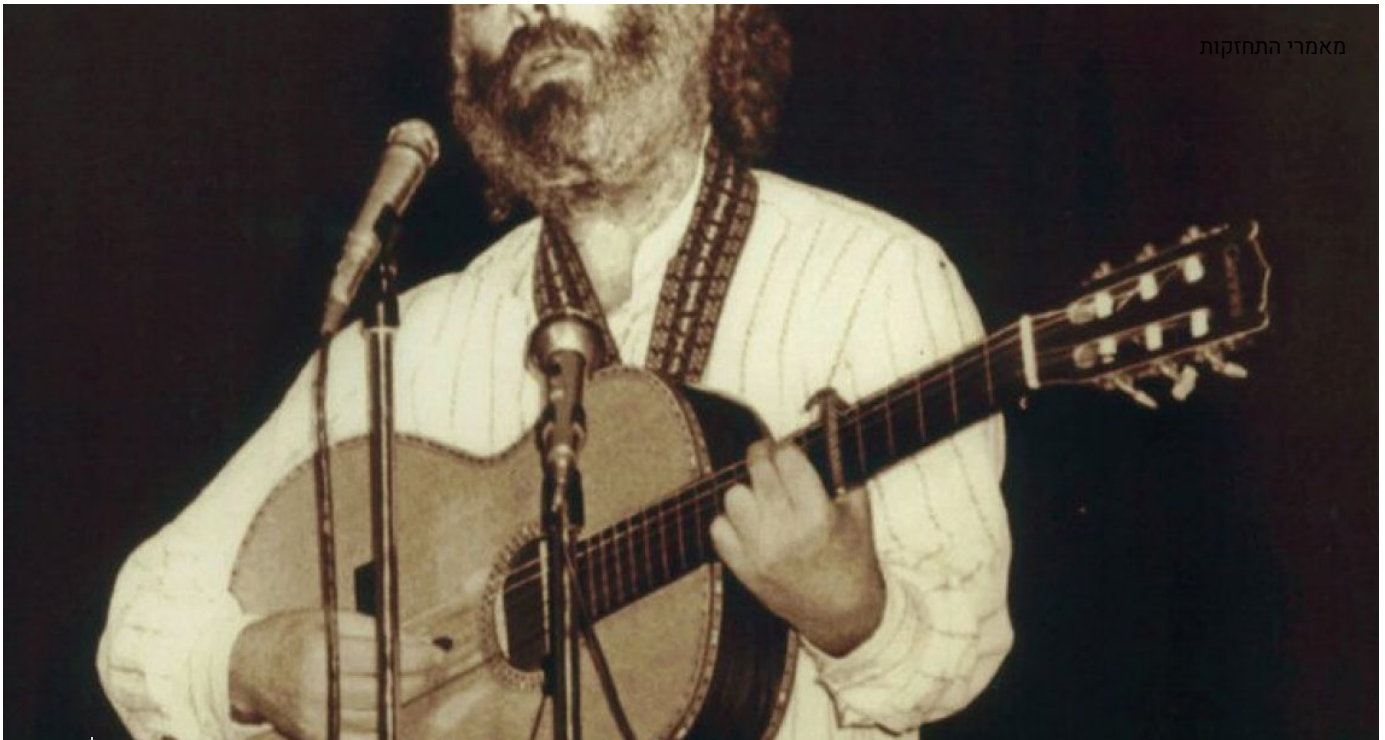

אם דיכאון באמת פוגע
בתפקודך ובפרנסתך,
אולי מגיע לך הרבה
כסף. קבל סיוע עכשיו!

מאמרים מחזקים

סיפור חזק על הרב קרליבך- סיפור אישי שלא נכתב בשום ספר עדיין...

לולי תורתך סיפור אישי אמיתי, חזק ביותר !!!! קצת ארוך אבל אסור לוותר !! נולדתי בליל חג השבועות. קראו לי

[קרא עוד ←](#)

"האש שלי תוקד עד ביאת המשיח"

דוד המלך אומר בתהילים: 'מי האיש החפץ חיים...' (לד, יג). לפסוק יש משמעות רבה. מי שחפץ חיים רוצה להרגיש את תחושת

Contact Us

תיקון הכללי לקריאה | התיקון הכללי לקריאה

תיקון הכללי להורדה

מה זה תיקון הכללי?

פרסומת

1

דיכאון - פיצוי כספי משמעותי

אם דיכאון באמת פוגע בתפקודך
ובפרנסתך, אולי מגיע לך הרבה כסף.
קבל סיוע עכשיו!

zhuti.co.il

2

ילין וסידור וטלית - סט תפילין ב900 ש"ח בלבד

בל תפילין מהודרות, סידור
וטלית. התפילין נכתבו בידי
סופרי סת"ם

kodesh05.wixsite.cc

תגיות

Contact Us

כל הזכויות שמורות לרבי נחמן מברסלב. נ נח נחמ נחמן מאומן

התיקון הכללי, תיקון הכללי האתר הרשמי. | פיתוח האתר 148 DIGITAL - יצירות דיגיטל

Contact Us

